

20 maart 2011 – De oorlog tegen Kadhafi

Gepubliceerd op 20 maart 2011 | [Opinie](#)

Deze week is de oorlog tegen Kadhafi begonnen.

Weer een nieuw avontuur van ons westerlingen tegen een dictatuur. De wereld zal binnenkort opnieuw een stukje veiliger zijn — althans, dat is wat men ons graag laat geloven. De laatste dictators krijgen het steeds moeilijker om hun hoofd boven water te houden. Je kan ze bijna op één hand tellen. De Arabische wereld schudt op haar grondvesten.

Toch stel ik me één eenvoudige vraag: is dit het begin van iets beters, of slechts een nieuw hoofdstuk in hetzelfde verhaal? Wat is het eigenlijk? Men begint aan iets, maar weet men wel waar men naartoe wil?

Vraag het maar aan professor De Vos. Die zei het gisteren nog op televisie: *“Waar wil men eigenlijk naartoe?”* Men start een militaire operatie zonder duidelijk einddoel. Geen concreet scenario, geen heldere exitstrategie. Alleen intenties.

Maar misschien maak ik me daar te veel zorgen over. Vorig jaar kreeg de NAVO nog een stevige upgrade. Het beroemde “roodboek” — oorlog of vrede — zal ongetwijfeld herschreven zijn. Dat was trouwens goed te merken. Plots, alsof het nooit anders geweest was, werd de Arabische Liga naar haar mening gevraagd. Op zijn minst merkwaardig.

En eerlijk? Ik vind het niet eens negatief. Integendeel. De anders zo stugge en onverzettelijke Arabische leiders hebben plots de diplomatie herontdekt — en zelfs hun redelijkheid. Als het tienjarenplan erin bestaat hen meer zeggenschap te geven over oorlog in hun eigen achtertuin, dan is dat misschien een stap vooruit.

Zolang men zijn woord houdt natuurlijk.

De kameleon

Kadhafi is niet de eerste de beste. Hij is al decennia een doorn in het oog van velen. Een perfecte kameleon: meegaand wanneer het hem uitkomt, meedogenloos wanneer hij de ruimte krijgt.

Maar wat gebeurt er wanneer deze “oorlog” — of beter gezegd, de uitvoering van een VN-resolutie — volledig wordt afgedwongen?

Onderhandelen met Kadhafi lijkt uitgesloten. Hij zal moeten opstappen. Maar wat als hij dat niet wil? Wat als een deel van zijn volk hem toch verkiest boven een versnipperde oppositie?

Ik hoorde al stemmen opgaan om Libië te splitsen in twee landen. Het lijkt soms een stripverhaal. Een zorgvuldig uitgeschreven scenario vol politieke spanning en strategische verklaringen.

Mij niet gelaten. Ik kan er zelfs van genieten. Beter dat dan elke dag National Geographic.

The Perfect Disaster

Over National Geographic gesproken — die mannen moeten werk te over hebben. Hun apocalyptische scenario's worden tegenwoordig haast realiteit.

Neem Japan.

Eerst een aardbeving van 8.9 op de schaal van Richter. Daarna een allesverwoestende tsunami. En als slotstuk een nucleaire ramp.

Ze hadden het scenario zelf kunnen schrijven: *The Perfect Disaster*.

De wereld lijkt zichzelf voortdurend te overtreffen in rampspoed. Oorlogen, natuurrampen, kerncentrales die wankelen. En wij? Wij kijken toe.

De perfecte christen

Ik kan me er niet al te veel van aantrekken.

Als ik morgen het loodje leg — bij wijze van spreken — dan zal ik het niet erg vinden. Ik laat niets achter. Geen kinderen. Geen vrouw.

Misschien ben ik wel de perfecte christen.

Of de dikste egoïst.

De antichrist misschien.

Zolang het mij niet raakt, kraakt het mij niet.